PHILIPPINE BOARD ON BOOKS FOR YOUNG PEOPLE (PBBY)

Anong Gupit Natin Ngayon?

Russell Molina

Sikat na barbero ang tatay ko. Araw-araw ay mahaba ang pila sa kaniyang barberya. Kahit ang mga tao sa kabilang bayan ay dumadayo pa sa amin para magpagupit sa kaniya. May madyik daw kasi ang mga gunting niya.

"Anong gupit natin ngayon?" Yan ang laging bati niya sabay pagpag ng puting kapa (mahikero nga `ata itong si Tatay). Konting gupit sa kanan, konting gupit sa kaliwa. Konting ahit sa gilid, konting hati sa gitna. Huling-huli ni Tatay ang tamang gupit. Ang bawat hibla'y sumusunod sa utos ng kaniyang suklay. Walang naliligaw. Lahat pantay-pantay.

Malalaking ngiti ang kadalasang nakikita ko sa salamin tuwing patapos na si Tatay at naglalagay na ng pulbo. "Ang galing talaga ng tatay mo, iho!" pahangang sinasabi ng mga parokyano, "Kuhang-kuha niya ang gusto ko!" Masaya ang lahat ng ginugupitan ni Tatay…maliban sa akin.

Ayaw na ayaw ko kasi sa gupit ko. Kung titingnan niyo ang mga litrato ko'y maiintindihan niyo ako. Iisa lang kasi ang itsura ko: Para akong may bao sa ulo! Simula beybi pa lang ako'y ganito na ang gupit ko. Hindi na napalitan. Hindi na nagbago. Kahit na anong gawin kong suklay at ayos dito'y bumabalik pa rin sa dating anyo.

Madalas tuloy akong mapakamot ng ulo. Bakit kaya hindi ako tinatanong ni Tatay ng "Anong gupit natin ngayon?" Di lang iisang beses kong naisip ang isasagot dito.

Ano kaya kung kalbo ako? Tipid na sa shampoo, ligtas pa sa kuto. At matitigil na rin si Lola sa kasusuklay ng aking buhok at sa kasasabi ng "Ang kyut-kyut talaga ng apo ko!" Nalulunod tuloy ako sa hagikhikan ng mga kalaro ko.

Maganda rin siguro kung tayo-tayo ang buhok ko. At kulay berde pa ito! Bidang-bida ako sa taguan dahil walang makakahanap sa akin `pag nagtago na ako sa mga damo. (Sandali, sa barbero ba ako pupunta o sa hardinero?)

Minsa'y naisip kong pahabain ang aking mga patilya. Mahaaaaabang-mahaaaaaaaaaaaba. Para puwede ko nang kabitan ng mga saranggola. Ang sarap sigurong magbisikleta habang may sumasayaw-sayaw na mga boka-boka.

Eh kung makapal at kulot naman? Lagi na akong may dalang unan! Puwede na akong umidlip kahit saan.

"Eeeeebooooooy! `Wag tutulog-tulog!" Naku, parang bigla ko tuloy narinig si Nanay. "Halika rito't tulungan mo akong magbuhat ng mga paninda ko." Mas maganda siguro kung hugis-basket ang buhok ko. Para mas madaling dalhin ang mga nilalakong puto seko.

Tuwing natatalo kami sa basketbol ay naiisip kong magpatubo ng pangatlong kamay sa tuktok ng ulo ko. Siguradong masisindak ang mga kalaban namin kung pati buhok ko'y marunong magdribol.

Nakakita ka na ba ng pugad sa ulo? Sabi kasi ng kaklase ko'y `yun ang uso. Yung magulong-magulo at parang magkakaaway ang mga hibla ng buhok mo. Kinakabahan lang ako at baka may mangitlog na ibon dito.

Hugis-palong, korteng sombrero, mukhang payong, gupit sundalo…sari-saring estilo ang naglalaro-laro sa utak ko.

Isang araw ay kinausap ako ni Tatay. "Bakit bigla kang lumaki, iho?" ang sabi niya sa akin habang kinukusot ang buhok ko. "Dati-rati'y di mo pa maabot ang silyang

ito. Ngayo'y parang malalampasan mo na ako. Ambilis talaga ng panahon. Di na beybi ang anak ko."

Pinaupo ako ni Tatay sa silya at sinuotan ng kapa. "Ang haba ng ng buhok mo," ang sabi niya, "anong gupit natin ngayon?"

Nagulat ako. Di tuloy ako nakasagot.

"Gupit binata ba, iho?" kindat niya sa akin. Napangiti ako at tumango ng "opo."

"Pumikit ka muna't baka ka mapuwing," sabi ni Tatay habang tumatakbo ang suklay sa may noo ko. Konting gupit sa kanan, konting gupit sa kaliwa. Konting ahit sa gilid, konting hati sa gitna.

Pagdilat ng mga mata ko'y nakita ko ang pinakamalaking ngiti sa salamin. May madyik nga ang gunting ni Tatay.

Russell Molina
Copyright © November 2011
All rights reserved.

Please do not reproduce this
without asking permission from
pbby@adarna.com.ph